

Савез књижевника у отаџбини и расејању
Зборник радова
VI уметничке колоније „Панонски бисери“

ЕХО ДУШЕ

Издавач:
СКОР, Нови Сад

За издавача:
Игор Станковић, Нови Сад

Технички уредник:
Милош Б. Иветић, Футог

Корице:
Никола Васић Тополовачки, Кикинда

Лектор:
Игор Станковић, Нови Сад

Штампарија:
„ГОРАПРЕС“, Земун

Тираж:
200 примерака

ISBN: 978-86-7970-100-8

**Савез књижевника у отаџбини и
расејању
Нови Сад**

ЕХО ДУШЕ
ЕХО ДУШЕ

Зборник радова
VI уметничке колоније „Панонски бисери“

Нови Сад, 2012

Заједничка фотографија учесника Колоније- Дунавски парк, мај 2012.

ПРЕДГОВОР

*Све наше умовање своди се на то
да попуштамо осећањима
(Blaise Pascal)*

Нови Сад, крај месеца маја 2012.године, Дунавски парк, код „Нимфе“, окупљање учесника Шесте уметничке колоније „Панонски бисери“ у организацији Савеза књижевника у отаџбини и расејању. Тема овога пута је - Ехо душе.

Душа - прича неиспричана, душа - песма недопевана. Вечита инспирација уметницима, тема сликарима, песницима, афористичарима. Душа - ковчег закопаног блага, бисерно језеро у коме се скупљају бисерне капи осећајнице, радоснице, туговнице, које теку низ образе, које не морају ни да се виде, али се чују! Чују се у делима песника, у причама. Тако је било и овог пута. Уметничка колонија. И би песма и би весеље, би дружење. Дошла је до изражаја сва креативност окупљених учесника.

Колонија је имала међународни карактер, чиме се Савез посебно поноси. Уметници су дошли из различитих крајева Србије и света. Даљина није била препрека, нешто их је вукло у отаџбину, да дођу и кажу оно што их мучи, тишти, радује, весели. Да то поделе са свим људима чиста срца и образа. Добро они знају да речи лете, а само написано остаје. Зато су и оставили прелепе трагове иза себе, сумиране управо у овом Зборнику. „Чудно је како је мало потребно да будемо срећни, и још чудније: како често

нам баш то мало недостаје“ (Иво Андрић). Управо ту андрићевску срећу, уметници су желели да поделе са сродним душама, особама које ће их засигурно разумети, у чијем друштву ће добити додатну снагу и инспирацију - међу песницима. Дојездише на таласима океанског плаветнила, из далеке Аустралије. Напустише сав сјај Дубаија и кренуше за ехом који их је дозивао, вукао у отаџбину. Долетеше са хладног севера, из Шведске. Дођоше из Немачке. Из братске Републике Српске и дистрикта Брчко, широм отвореног срца, да целом свету кажу и покажу шта се у њему изнедрило. „Жеља и љубав, то су крила за велика дела.“- тако је давно рекао Гете, и управо то је оно што краси сваког уметника а представља ехо душе. Још једном СКОР је успео да окупи око матичног цвета, у срцу отаџбине, у српској Атини, све пчелице, медоноснице, стихоноснице, расуте широм дијаспоре, у расејању. Да их срдечно окупи и бар на дан учини срећним, бар на дан да се плимни таласи носталгије стишају и умире како би уметничка лађа несметано пловила зацртаним курсом, ка циљу, ка уметности, ка песми, ка еху душе. „Лична срећа није могућа изван друштва, као што живот биљке није могућ ако је истргнута из земље и бачена на бесплодни песак.“ (Толстој) Уметници, учесници колоније управо ту срећу нађоше у Дунавском парку, међу пријатељима и сродним душама. Уметничка душа је много јача него што можемо и претпоставити. Чак и када се баци на бесплодни песак, наћи ће већ неку заветрину и ту посадити најлепше клице своје душе, својих осећања... И гле чуда, за кратко време, изнићи ће најлепши цвет! Цвет душе! Заливаног најлепшим осећањима, обасутог пажњом и нежношћу, та бесплодна пешчара изнедриће такав цвет, који може, а често и буде лепши од било ког другог!

Инспирацију су нашли у неузвраћеној љубави или доживљеним, најлепшим љубавним осећањима, у носталгији за родним завичајем, чистом родољубљу, најдивнијим пејзажима драге средине, у пријатељству, па чак и у једном старом бициклу. Из душе су потекли стихови о пољупцима, о мукама сасвим једног обичног човека, мајчинском спокоју, Тројеручици, сузама, раднику, магији и нестајању, вечитим дилемама, згаришту, трагедији једног народа, саморазговору и порукама у боци, погледу, сањару, срећи и безмерним доказима, огледалу и воденом бескрају, листићу детелине и горчини живота, осмеху, развигору, пријатељима песницима, сликама у песку... Иста осећања учесници ликовног дела колоније овековечили су на сликарским платнима.

Лепо, предивно је било... После званичног дела СКОР је за све учеснике колоније организовао посету музеју „Војводине“. У присуству уметничких душа, оживеше римски легионари, а царске кочије саме кренуше у обилазак музеја. Зазвекаше новчићи, зашкрипа стари дрвени плуг, залупаше ковачких, поткивачких, столарских и других разних заната алати...

И на крају незаборавно дружење у ресторану Дома Војске, уз разговор, шалу и опет песму.

До следећег виђења, здраво живо!

потпредседник СКОР-а

Милош Б. Иветић

АЛЕКСАНДАР НЕДОВИЋ, Београд

МИСЛИМ О ТЕБИ

Вечерња роса,
И капи кише.
Наша љубав,
Никада више.

И ово место,
У ком сам сада,
Остаје само,
С' тугом да влада.

Не могу више,
Ваздух ме гуши.
Мислим о теби,
Свет ми се руши.

Мислим о нама,
Мислим о срећи.
Да те још једном волим,
Нећу ти рећи.

Нећу ти писати,
Нећу те звати.
Ни један повод,
Нећу ти дати.

Нећеш ни знати,
Да сам још жив.

Да си ми све,
Да нисам крив.

Тих пет минута,
Велика грешка.
И твоје речи,
Одлука тешка.

Од тога дана,
Не знам за себе.
Живим и даље,
Али без тебе.

Живим и патим,
Ал' то је тако.
Сам, без живота,
Није ми лако.

ПЕСМА ЗА ТЕБЕ

Како си ноћи, ти краљице моћи?
Питај ми драгу, да ли ће ми доћи?
Погледај зелене очи њене,
Да ли су тужне и усамљене?
Питај је где је, са ким је сада?
Она је лепа и вечно млада.
Кажи ми да ли се још увек смеје?
Да ли је нечија љубав греје?
Најлепше песме, певај ми ноћи.
Слажи ме, реци ми да ће доћи.

Слажи ме, реци да ме још воли,
Само да проклето срце не боли.
Како су пусти и дуги дани.
Како је тешко изаћи вани.
Напољу не чујем речи грубе,
Неки се смеју, неки се љубе.
Љубави има на све стране,
Мене прогањају на срцу ране.
Када ће престати да сузе очи?
Да ли ће нестати бесане ноћи?
Најгоре бива око зоре,
Јер како заспим снови ме море.
Одлазиш некуд у јесен рану,
Срећна си, добијаш насловну страну.
Корачаш поносно пистама света,
Лепа си, лепша од сваког цвета.
Гледам те преко малог екрана,
Ниси ни тужна, ниси ни сама.
Будим се радостан због среће твоје,
Сузе ми крећу од туге моје.
Тужан сам, знам да сам погрешно,
Нисам ти довољно пажње посветио.
Ја немам права да се буним.
Крив сам, будућност могу да слутим.
Свако ће својим путем поћи.
Ти ћеш ка звездама, ја ка самоћи.
Сећати нећеш више се мене,
Изгубих право да будем крај тебе.
Сунце већ залази у мом животу,
Ја сада пролазим кроз голготу.
Једном те љубих, пољубац тај,
Одреди пакао уместо рај.
До смрти ја ћу волети тебе,
Љубави моја.

АНИТА ПРШИЋ, Дубаи

ЕХО ДУШЕ

Полако, прстима по сопственој кожи прелазим
истражујући који део недостаје на мом телу туђе жене.
Руке не могу више да издрже, додир је све сувљи,
недостатак воде је очигледан и живот се полако гаси.
Све је на свом месту, али све ипак вене.
Глава, очи, нос, уста, уши, ноге, руке... све је ту.

Мислим да је то само један обичан омот од картона,
док је унутра све шупље.
Како добити правог Пинокија у времену када Ђепета
нема?!

Гребем ту суву површину изнад груди. Нема крви.
Нема бола.
Мало меса, грудни кош и једна велика шупљина. Срце
је нестало, а душа одјекује!

БОЖИДАР БАЧКУЉИН, Кикинда

ТРАГ АТАРОМ

Зашто би ми оком изречене речи биле
Ту су трагови
Стрче атаром као уходе верне
Мисао ми сва у класу пшенице
Извини
Нећу за клетвама твојим
Истина је само моја њива
Њива гладница
У времену мучног рада
Ја сам само реч скровитог места
Кап бола обојена небом
Можда и реченица разапета
Тишином плавом

Ослухни
Свака узорана бразда њиве
Знојем нас дарује

Сутра поткован ораницом
Можда ћу галопом у небо отићи
Заборавом кријем лажне дане
Као оно јуче у лудости вина
Када ми жељу ноћ успавала
Још само руке
Још мисао нека
Да ме жетвом дарује

БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ, Нови Сад

СКОР У НОВОСАДСКОМ ПАРКУ- КОЛОНИЈА

Да се одржи Колонија
Маја двадесет и шестог
Песницима са председништвом СКОР-а
У новосадском парку, зборно место.
Дошли су песници са стране
Није их плашио облак
Обишли смо споменике – песника
Шетајући корак по корак.

Прво смо се поздравили уз пиће,
А онда пошли парком,
Видели две фонтане,
Застали пред Радичевић Бранком.

Код песника Радичевића
Били смо доста дуго,
Прочитали неколико стихова,
За песника шта би друго?

Обишли смо Ђуру Јакшића
Песнику и сликару прочитали стихове,
Сликали се са Ђуром, отишли до Антића,
Читали песме наше и њихове.
Споменули смо Лазу Костића,
Чика Јову Змаја, у близини, песника два
Обишли новосадски музеј
Вечерали у Дому ЈНА.

БРАНКА ЗЕНГ, Панчево

ПРЕСЛИКАНА

Уморне су њене усне, говориле
тишином, неме, безгласне, покретом
врисак тек, онај, најјачи, из душе
у оку га је осликала, звездаца, суза.

Слила се река, од извора, дивља, снажна
горопадна госпа, ратник, правде гладна
а непонижена, поносно чело, пркосна
показује из немилости, милост дарује.

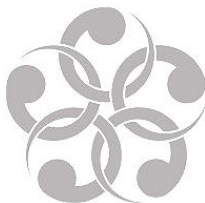
Изгубљен у путу, притајио се, тихује
у откуцајима, као кад талас, обалу разара
повлачи је са собом, или она с њим, дише
и ломи таласима, буру очекујући, живи.

Говориле су покретом из душе, суза
снажна увек гладна, пркосна она дарује.
Тихује, неда да се разара, оно због чега дише,
чувајући глас предака, она живи.

БРАНКО МАРАВИЋ, Шведска

НЕ ПАДАМ

Не идем више по трњу у обући,
јер немам гдје избости ноге.
Не чувам се олује, вјетра,
јер је све изнутра одувано.
Не падам ниско пред животом,
јер се још нисам ни усправио.
Па можда погурен полако,
корак по корак и стигнем до краја.
Не падам на ласкаве ријечи,
јер се још ружних нисам ријешо.
Не падам на надуване ствари,
јер ме је живот испразнио.
Не падам, ни када нећу да падам,
а ипак земља ми све ближе.

ТИТАНИК

Вечерас сахрањујем себе.
Мој Титаник тоне
са једним путником,
са много терета.
У преградама су сви идеали,
маштања, очекивања и надања.
У главној кабини изгубљене емоције и ја.
Сахрањујем се уз звуке тужне пјесме,
кафанске димове, и опојна љута пића.
На ову сахрану не зовем никога,
када су ме тјешили само су продужавали,
ову празнину душе.
Остаћу сам, да ми се то не понови.
Живот без смисла и камен без воде не води никуда.
Вечерас закопавам Титаник на дну понора душе,
тражећи доле неки потонули брод, да поправим
и кренем неодређеном путањом.
За свако разочарење постоји тај брод,
неки Титаник, само не треба ући у њега.
Мени помогло пиће да уђем, а сада,
тешком главом од пића, питам се
да нисам заиста нешто пропустио?
Видим рађање дана, магла још траје.
Мој брод је ту, у мени,
још увијек натоварен емоцијама.
Не, немам намјеру да га потопим
нека га на пучини.
Једино у њему сам срећан.
Носио ме путем љубави, док ми те ноћи,
алкохол није узео данак.
Шта уради једна кафанска ноћ?!

БУДИМИР ФРКА, Нови Сад

МАГОВИ ДУНАВСКОГ ПАРКА

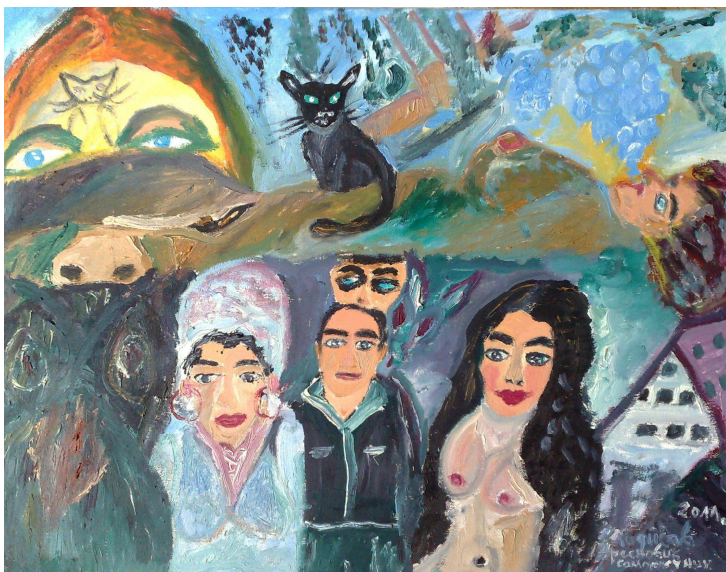
Одзвања! «Ехо душе»,
Кроз оплемењени олтар знамени.
Споменике разбукталих видика,
Из пробуђеног дремља,
Обасуше погледи вавилонски!
То су попрсјем унапређени,
Песнички стрпитељи?
Над статуама и додолама,
Дуборезом саматно усталасали,
Као митски магови свевишњи!

ВЛАДИСАВ АРСЕНОВИЋ, Шабац

ТРИ ПОЉУПЦА

У крем кафеу у Земуну
Чекам једну даму црну.
Пијем кафу, једем сомун.
Чекам даму да ми дође
Брже време да ми прође.
Бус јој касни
Црнка стиже
Пружих руку, приђох ближе.
Три пољупца
Њој за срећу.
Не рече више нећу?
Водила ме крај Дунава
Рече мени неће сама.
Та доћи ће Шапцу моме
Нећу рећи никад коме.

„Црна мачка“ 2011

ПРОСЛАВА У ОРАШЦУ

Ту на ушћу крај Добраве
Траже момци цуре праве.
Загрљаји ту су кратки,
А пољупци дуги слатки.
Роштиљ, пиво и музика
Фирма јака, Славку дика.
Љуљају се на љуљашци:
Цеца, Иван и Милета,
У дворишту два детета.
Сава мутна и велика
Чамац плови, воду дирка.
Пиво пију, намигују,
Викендица има струју.

„Јесен на тврђави“ 2011

КЕЛНЕРИЦА

Црна, млада фармерице носи,
А две шнале виде се у коси.
Коса дуга, мало уплетена
Очи сјајне, а уста медена.
Вита стаса, умилнога гласа
Блуза јој се на ветру таласа.
Лако хода, истурила груди
Оне бујне жеља ми се буди.
Хтедох њојзи песму прочитати
Газда викну па је шанку врати.
Лепота је у Новом Саду
Бизнисмени студенткиње краду.

„Мирис Париза“ 2012

ДРАГАН АНДРИЋ, Београд

ИМАО САМ НЕКОГ

Некад имао сам љубав, а сад је немам више,
Сваки мој стих је тужан кад се без ње пише.
Једном дао сам јој срце она узела је све,
Никад се ја више нећу опоравити од љубави те!

И тако сада лутам ја у ноћима снежним,
Као странац заувек небитан у очима њеним.
Сад знам да свако има неког кога више нема,
Сећање на њу за мене је увек болна тема!

Где год да кренем, где год ми мисли беже,
Срце ме прати и неуморно стеже.
Не да ми да заборавим оно што је било,
Не да ми да заборавим само моје мило!

И данас за њом срце ми се стегне,
Ја још увек је волим, а он је има негде.
Сад је он чува и за њу се бори,
Али никад неће моћи као ја да је воли!

Ње више нема, а ја говор јој чујем,
И даље њеном лепотом своју душу трујем.
Још увек је у моме срцу, а ликом само у сну,
И ја немам никог немам више њу!

БИСЕРНЕ СУЗЕ

Шта то у тами тако лепо сјаји,
И зашто од те светлости тужнији су дани?
Јер само кад је касно и кад падне вече,
Та бисерна светлост почиње да тече!

Од никуда дође од једном се створи,
Та бисерна светлост препуна је боли.
И тако она сјаји до касно у ноћи,
Поново ћу је видети јер ће опет доћи!

О, како је тешка бисерна светлост та,
Јер у болним ноћима овим видим је само ја.
И зашто увек дође и погоди ми срца жицу,
Та бисерна светлост слива се по мом лицу!

Покушавам да схватим и сада нешто знам,
Она долази да јој душу своју дам.
И сваки пут део моје душе са њом вечно оде,
Та бисерна светлост ме води до слободе!

Од мене је сачињена та бисерна светлост јарка,
Само око зна да оно није варка.
Јер како би било кад из ока долази,
Стално тече и никад не пролази!

И зато је опет чекам сваке тужне ноћи,
Кад знам да ће са чежњом та светлост доћи.
Јер девојка ми једна ову душу узео,
А та светлост у тами то су бисерне сузе!

ДРАГОЉУБ СТАНКОВИЋ, Београд

ВОЈВОДИНИ

Војвођанска лепа места
Прошао сам скоро сва
Карловачко бело вино
Баш је лепо, нек` се зна

Када ноћни прођу сати
И кад сване рујна зора
Сунце своје зраке купа
Сред Панонског мора

Из Вршца кад стигне глас
Да спас лежи у вину
Одем тамо, пијем, волим
Целу равну Војводину

Дични син сам Југа
Војводину волим целу
Ту пронађох, за увек
Суђену ми моју Јелу

Војвођански ја сам зет
Поносим се тиме
Моја Јела мој је свет
Носи моје име

НЕ БРИНИ МАЈКО

Пробудих се, сав у зноју
Срце, к'о на ветру лист
Опет усних, мајку своју
Лик њен мио, ведар чист

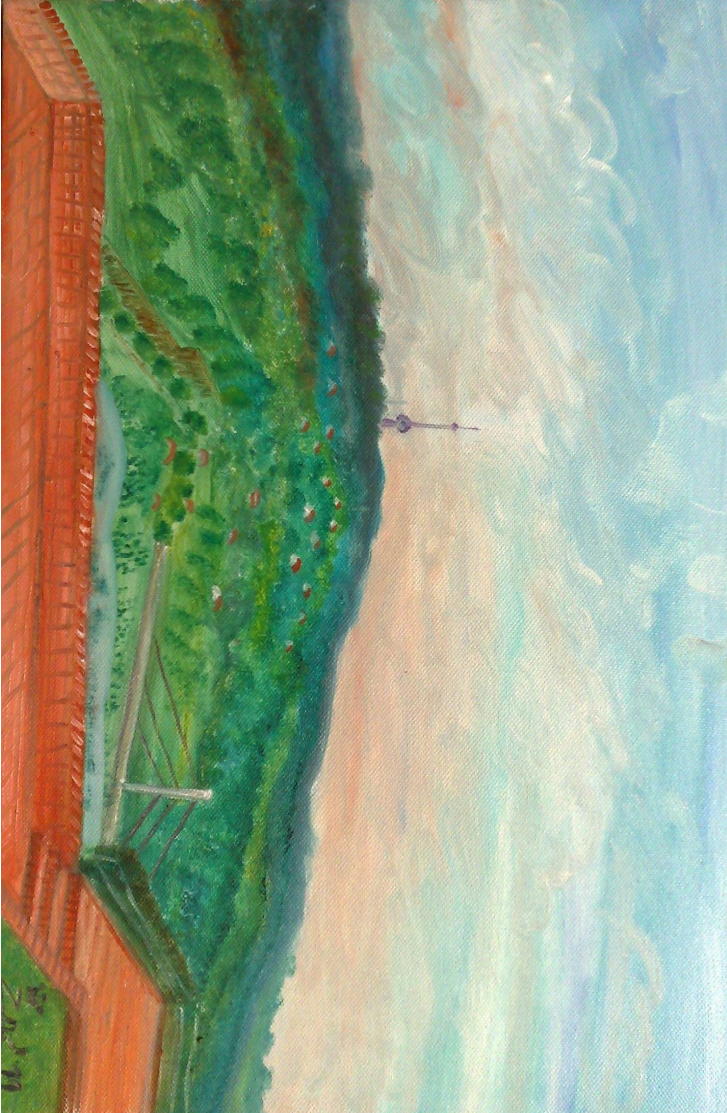
У срцу си увек, мајко
За душу ти палим свећу
Твоје сунце греје јарко
Никад се угасит' неће

И не брини, добро ми је
Имам неког ко ме воли
Обучен сам, хладно није
Ал' за тобом срце боли!

Сањам твоју топлу руку
Што ми даде срећу-радост
Крило твоје, мирну луку
На безбрижну сећа младост

Бога молим за твој покој
Слатко сањај вечни сан
Мајко, срећан син је твој
На те' мисли, сваки дан!

ЖАРКО МАРКОВИЋ, Нови Сад: „Јесен на Тврђави“
2011

ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ, Франкфурт, Немачка

ТРОЈЕРУЧИЦА

Од Јордана, хришћанског извора
До Атоса, богоносним луком,
Преко брда, планина и мора
Молила се својом Трећом руком.

Дарив'о Те освећени Сава
Да у руке стигнеш Светитељу,
Светом Сави, српском учитељу
Кроз вијекове да Ти живи слава.

Ореолом да Хиландар красиш
Да му будеш вјечна заштитница,
Пред Господом пречиста дјевица
Светосавља лучу да не гасиш.

Чудотворко, моћ ти праведника
Немоћнима банеш на узглавље,
Заштитнице муза и пјесника
Својом снагом чуваш Православље.

Светитељко, понизно ти клечим
Молим Ти се сузама и муком,
Помоли се својом Трећом руком
Род ми спаси, да ране излијечим.

ИГОР СТАНКОВИЋ *Змај Врањски*, Нови Сад

МУКЕ ЈЕДНОГ САСВИМ ОБИЧНОГ ЧОВЕКА

Пропадам кроз живо блато својих мисли,
живи живот сретних или живот чистих.
Нема светла на крају магленог пута
због те моја душа љубавним хадом лута.

Поклонити цвет ил` поклонити трн,
да ли је сунчев зрак у мраку црн.
Корак назад, увек испред свих,
мог вапаја ехо сад нек` буде тих.

ЛЕПОСАВА УВАЛИН, Кикинда

СУЗА

Суза ми из ока кану,
Ја је с` лица брзо скину`,
да не види моја сестра,
да ме њене боли брину.

Да оздрави сестра моја,
плакала бих дању, ноћу,
плакала бих из свег гласа,
само да јој има спаса.

Еј, сестрице, миљенице,
тебе сестра силно воли,
у грудима тешка мука,
то су сестро моје боли.

Да ти суза моја
може сад помоћи,
да седимо и причамо,
свако вече, сваке ноћи.

Сестро моја,
пола срца дала бих ти,
да не морам сузе моје
стално крити и брисати.

др **ЉИЉАНА ФИЈАТ**, Нови Сад

ЕХО ДУШЕ

Паклени Јоза хода и множи се као пустош на траговима
војски.
Испод пазуха држи песме, моје састрадалнице,
крававе од вечерњег жара.
Изашао је из мог тела радујући се.
Каже да је ехо говорника; од поларне светлости; од
хладног фронта;
од олујних центара; од ројева пчела; од снега; од таласа;
од оног који говори; сигнал од копна.
Носи панцир и оклоп, калпак и челенку.
Стасао је за мач и копље.
Кренуо је у време изван овог времена.
Моли се љубављу страсном и памти речи
које сам ја давно заборавила.
Радује се сплеткама и шапутањима,
онима који би да докажу да га нема.
У тешком умећу надгледања и заповедања
водим га као кроз пусто поље. Тепам му:
„Ти, који миришеш као виноград у првој тишини,
ехо си душе моје“.

ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ, Нови Сад

У ПАНОНСКОМ БИСЕРУ

Пружила се равница у недоглед
као да се небо са земљом спаја
у Панонском бисеру
душу да разгалим, очима упијем
та проширена поља одишу
уз песму Бачке, Баната и Срема
пева се уз тамбурицу и гајде
размењују се здравице
за сваки повод по обичају
никад се не заборавља.

Кад се слави, ту су и обичаји
за сваки црквени празник
то је нешто посебно
прежу се коњи, ките се кола
у народној ношњи у село се крене
док прапорци звече, чује се песма
па тако до ране зоре
све до мрклог мрака
од куће до куће се навраћа
кад се зна, да домаћин части.

Брука и срамота да се не покажу
гост је добродошао, као рођени
почашћен и угошћен, све се износи
ту се не штеди и не закида
није узалудна ода домаћину
кад се прича и приповеда

ко је какав био, шта је јео и шта је пио
Панонска равница плоди и рађа
зато Панонски бисер себе може да оправда.

НЕИСЦРПНИ РУДНИК

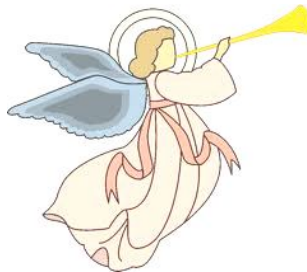
Ово је поднебље јединствено
некада Панонско море, за памћење
остала је Панонска равница
сад је Панонски бисер за похвалу
тако измешани, а сложни као браћа.

Ово је море љубави, мешовитих бракова
нека се било ко похвали
у једној кући да се два Божића славе
то може у Панонској равници
то може у Панонском бисеру да се дочара.

Ово је земља снова, изданак културе
као што житног рода плоди и таласа
на овој плодној равници рођени
многи песници: Лаза, Јова, Мика
и још многи су за собом свој траг оставили.

Ово што пишем, од срца из Панонског бисера
кад сам потомак и наследник
да за собом писани траг оставим
имам праву срећу што сам ту
да наставим традицију поштовања.

Колико их је само пре мене
колико ће их и после мене
Панонски бисер да дотакну
све да се хоће, писаће се и даље
кад је Панонски бисер неисцрпни рудник.

МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ *Ранчер*, Маглић

ГОЛУБИЦА

Не поклањај ми, мила,
То што у срцу носиш!
Не поклањај ми, мила,
Ако ме не волиш.

Поклони то другом,
Нека му срећа сја.
Имајте срећу обоје,
Већ кад је немам ја.

Волео сам те, много, од малена,
Увек ведра лица.
Поклони њему све,
И буди срећна голубица.

Ја ћу остати сам,
Са сузом уплаканог лица.
Можда ће и мени некад,
Долетети, суђена голубица.

HOLUBIČKA

NEDARUJ MI MILÁ,
TO ČO V SRDCI MÁŠ.
NEDARUJ MI MILÁ,
AK MA NEMÁŠ RÁD.

DARUJ TO INÉMU,
NECH ON ŠŤASTIE MÁ.
MAJTE ŠŤASTIE DOVEDNA,
UŽ KEĎ NEMÁM JA.

EÚBIL SOM ŤA VEĽMI,
EŠTE OD MALIČKA.
DARUJ JEMU VŠETKO
A BUĎ ŠŤASTNÁ,
HOLUBIČKA.

JA ZOSTANEM SÁM
SO SLZOU UPLAKANÉHO LÍČKA.
MOŽNO AJ MNE RAZ PRILETÍ
SÚDENÁ HOLUBIČKA.

ЉУБАВ НА ПРВИ ПОГЛЕД

Топло лето је лепо,
Ако изненада не падне лед.
Љубав је најјача тад,
Кад је на први поглед.

Хлеб можеш појести сама одмах.
Тај који ти да̄ госпон Бог.
Љубав можемо сачувати само нас двоје,
Јер љубав је за нас обоје.

Варљиво је топло лето,
Ако изненада падне лед.
Имај поверења у нас,
И нашу љубав на први поглед.

Сваку ноћ сањам те, мила,
Ујутру се питам где си.
Да ли си ти и мене снила,
А можда и ниси.

Љубав је велико чудо
Због ње се и разум трати.
Ако је осетиш срцем,
Кроз цео живот те прати.

LÁSKA NA PRVÝ POHĽAD

TEPLÉ LETO JE PEKNÉ
AK ZRAZU NEPADNE ĽAD.
LÁSKA JE NAJSILNEJŠIA VTEDY
KEĎ JE NA PRVÝ POHĽAD.

CHLIEB MÔŽEŠ ZJESŤ SAMA HNEĎ,
AK TI HO DÁ PÁN BOH.
LÁSKU MÔŽEME ZACHOVAŤ IBA MY DVAJA
LEBO JE LÁSKA PRE NÁS DVOCH.

KLAMLIVÉ JE TEPLÉ LETO,
KEĎ ZRAZU PADNE ĽAD.
MAJ DÔVERU V NÁS,
AJ V NAŠU LÁSKU NA PRVÝ POHĽAD.

KAŽDÚ NOC SNÍVAM ŤA MILÁ,
RÁNO SA PÝTAM – OZAJ, KDE SI?
ČI SI TY AJ MŇA SNILA,
A MOŽNO AJ NIE SI.

LÁSKA JE VEĽKÝ ZÁZRAK.
PRE ŇU SA AJ ROZUM TRATÍ.
AK JU POCÍTIŠ SRDCOM,
CELÝ ŽIVOT ŤA OMÍNA.

МИЛЕНКО КАЛАЦУН, Сремски Карловци

МАГИЈА

Прича се сматра необичном, готово чудном,
шта је њу, лепотицу, са манирима даме,
довело мени, овако пустом и блудном,
прошлости бурне, са елементима драме.

Јулски сутон био је врео и влажан,
адреналин је давно пробио нормалу,
ја луд, бескрајно жељан и снажан,
а она, као прикопчана на хидроцентралу.

И све се десило скоро у трену,
расу се сујета моја попут праха,
бежећи бих напустио собу њену,
да сам само успео да дођем до даха.

Груди је поносно, као јарбол дигла,
дивље се расплесала по густој тмини,
не памтим више где све није стигла,
а ја тек жив, а можда ми се и то чини.

У биткама сличним ратовао сам често,
без главе јуришао у простор браћен,
а сад на телу мом не постоји место
где њеним пољупцем нисам рањен.

Попут пресе, бутинама ме стезала,
вријем од вулканске лаве саме,

уснама ме, ко ланцима везала,
она, лепотица, са манирима даме.

Са последњим капима мог телесног сока,
нестало је и неба и звезда и ноћи и боја,
а она је трзајем свог свиленог бока,
ставила печат на моју исписницу из хероја.

НЕСТАЈАЊЕ

У болној граници ове тесне коже,
нада и стварност су супротност сушта,
од свега се отргнути и побећи може,
само нас прошлост никад не пушта.

Благословен и проклет немилим даром,
искуством каљеним разочарањем и болом,
неумитно горим последњим жаром,
и гаснем тихо, на овом пространству голом.

Без садашњости, а будућности неизвесне,
једино минулих дана сећања живог,
понека гротескна слика ненадно бљесне,
као одраз огледала, неправилног, кривог.

Дани су добри, испуњени шалом и смехом,
привидно без разлога да се ичега бојим,
Ал` дођу ноћи, кад са неким новим грехом,
останем сам, са мислима немирним својим.

Знам, не ваљам, и да бих могао од овог боље,
да нешто променим већ се одавно спремам,
ал` то није ствар среће, талента, већ само воље,
а ја је овога дана ни за животом немам.

Марширам тихо, сам, губећи битке редом,
бришем слике, заборављам свој лик и име,
без трага радости, испуњен само једом,
расипам живот, и пишем ове суморне риме.

Не знам има ли још кога да за мном жали,
и да ме жели као мужа, друга ил` брата,
зашто је тако тежак овај корак мали,
зашто су тако чврсто закључана ова врата?

Да ли је иза њих све оно што сам чекао,
тако дуго, тако жарко, тако болно снажно,
ако треба да умрем, због оног што сам рекао,
нек остану затворена, више ми није важно.

Ентузијазам

Код Бранка Радичевића

МИЛЕНКО МИЛОШЕВИЋ, Маглић

ИМАМ ЛИ

Немам ја уши за све шта чујем
Немам очи за све шта видим
Немам ни ум за све шта мислим
Не схватам себе у сваком тренутку
И питам се некада шта то радим
Док Господ са крста мирно гледа
У радости љубављу испуњавајући свет
И праштајући мене чини распетим
Док тако ми лепе речи подари
Радости света лепото бескрајна
Истино вечна имам ли
Ти драги Боже мало љубави Твоје?

МИЛОШ Б. ИВЕТИЋ, Футог

НЕСПОКОЈ

К'о Титаник санта леда
У грудима неспокој реже,
Са ђедовине вјековне
Земљаци моји, зашто бјеже?

Зашто гасе пролећну сетву
И љетну родну жетву,
Зашто Цара Лазара
Заборављају заклетву?

Зашто бјеже...
А куда не питају...
И немаре, свјетом бијелим
Што ће да скитају?

Било ће да оду
Туђина ће да их гуши,
Јер завичај родни,
Дубоко је у души!

Нити права имам,
Нити кога кривим,
Већ се снази само
Срца вашег дивим!

Што вјековима било је наше
И мислили да биће довјека,
Сад питање ме мучи:
Има ли тамо, иједног човјека?

ИЗБЈЕГЛИЦА

Видох једног старца
Много тужна лица,
Упитах: *Чича, шта је?*
Рече да је избјеглица!

Сад ће томе деценије двије
А дан сваки, ко јуче и прије.
Да сам то мог`о знати
На огњишту би желијо остати!

На своме тамо би остао
Па нек буде шта ће бити,
Ни овде нико не мари
Па нек сјеку к`о јаничари!

Причам ти ово к`о другу
У души да ублажим тугу,
Цаба вјерујем у Бога
Кад немам нигде никог свога!

Да сам знао овако да ће бити
Ни главу жалијо не бих дати,
Себи дозволио никада не би`
Две деценије избјеглицом се звати!

МИРЈАНА ЂАПО, дистрикт Брчко, Федерација БиХ

ПОРУКА У БОЦИ

Дојавише ми унутрашње буре-
време је да се савију једра,
недра повију пред орканима...
А ја већ данима крпим мреже,
стежем распаране нити снаге,
компонујем нови пој славујима,
ругам се олујама, њиховој буци.

У руци ми узде властитог бола,
затегла чивије свакога страха,
од даха прошлога не одустајем,
дајем му само нову прилику
слику оживљену да породи,
са визијом да се сроди...

Визијом пута за марш руте
срцем тражене на некој мапи
што чека да буде тек откривена
у боци баченој чином рођења,
-обавезује на узлете и приземљења.

САМОРАЗГОВОР

Ако сачувам себе за тебе
замишљени галебе неистражених пучина,
хоће ли крила наших узлета блажених,
оснажених страшћу ноћобдења
испунити хтења два тела?

Врела наша постеља од измаглице,
невиђење светлом исписано,
може ли сачувати тајне небеске
док као фреска исцртава, небеска рука,
духовност спајања страха и среће?

Може ли трајање изгубити смисао
док мисао о времену ишчезава...
па као трава да изнова зазеленимо,
процветамо звуком милозвучних ткања
сладострасти док се пробуђени предајемо?

Код Ђуре Јакшића

МИРЈАНА КРЧМАР, Кикинда

СКАМЕЊЕНИ ПОГЛЕДИ

После толико година,
погледи нам се срели,
укочено!

Гледамо се као два кипа
поред којих време пролази.

Не смем да ти кажем
да још те волим,
ни да те питам,
да ли још увек
ти мене волиш.

Капи кише,
стрела смртна,
погоди у сред срца!

Гледамо се,
Као два кипа у слутњама.
Поред нас прође вечност.

МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ, Стара Пазова

МОЈ САЊАР И ЈА

Како да разбудим мога сањара
Како песму да не изустим
Како душу љубави да не препустим
Како дане да дотакнем
Прстима разума?
Разум, шта ли је?
Како да уверим мога сањара
Да иза сна јавна долази
Иза песме тишина
Да пепео прекрива жар?
Како, када знам
Да и будан сања
Да у тишини
Најлепше песме остихује
У пепелу искру проналази
Нови огањ распламсава
И радује се
Пркосом срца и осмеха?
Како да га на млечну стазу вратим
Када босоног по трњу корача
Када завежљај јаука и бола
На груди привија страсно
Уздиже чело небесима
И иде, иде, иде
Зовом Путовође занесен?
Како да кажем моме сањару
Да му робиња више нећу бити?

Како лаж
Преко усана на преведем
Када заробљени
У истој честици бескраја
Нераздвојиви у лепоти и истини
Ми уточиште неспокојима проналазимо
Док објављујемо Свету
Будни смо, за тебе лепото!

МИРКО ШУКАРА, Сиднеј, Аустралија

ЖИВОТ ПОВРАТНИКА

Они људи у Крајини што су,
Нит' их воле, нити их ко цијени,
Сад су пали у најнижу класу,
Сви су они као изгубљени.

Нико с њима неће ни да прича,
А камо ли да се с њима дружи;
Све је мени реко један чича,
Свако гледа да те ту оптужи.

Најгоре је за те несретнике
Што се они ни сами не воле,
Поред сваке шпорке политике
Ту не раде ни цркве, ни школе.

Само један против другог раде
И наносе један другом тугу;
Постали су гори нег' икаде,
Мјесто да се јаве старом другу.

Већина су болесни у глави,
Љубоморни један на другога,
Мржњу ствара и са тиме слави,
То је казна од господа Бога.

Мјесто да се воле и поштују,
Нико други неће им помоћи,

Они само један другог псују,
Мисли су им црне као ноћи.

Еј, народе, несретни и луди,
Каква ли то мржња из вас тиња?
Ко са стране гледа, тај се чуди;
Нестаћете као сиротиња.

То је свуда по српским селима,
Као да се враг на њима клео;
Није битно колико их има,
Јер је Србин сам себе проклео.

Нема ништа на свијету горе
Кад синовац мрзи свога стрица,
Нико од њих сад земљу не оре,
Свако од њих поста кукавица.

Кад сте тужни, ко ће да вам приђе,
Кад вам дођу ти суђени дани?
Душманин ће до гроба да сиђе,
Да вас с пјесмом радостан сахрани.

Прије нас је на хиљаде било,
Па нам није поље било тјесно;
Ово мало што се повратило,
Постало је свадљиво и бијесно!

Откако је српска земља празна,
Од тада нам стиже Божја казна,
Баш због тога што смо против свога,
Ми смо гадно наљутили Бога!

СРПСКИ КОЛЕЦ СИДНЕЈ

Никад нисмо ни сањали
Шта се може доживјети,
Али ми смо размишљали
Да се српство ту посвети.

На простору земље ове,
На петоме континенту,
Српски народ свој род зове
Да саграде кућу свету.

Свештеници ту су стигли
И владике међу њима,
Да би нови темељ дигли
Који треба свим Србима.
Српски колец сад једини
Ван Србије и у свијету,
Треба да нас уједини
На овоме континенту.

Далеко је оно вријеме
Када Србин славу стјече;
Саслушајте ове теме,
Владика нам данас рече.

Послушајте, браћо мила
Ове ријечи добро сада,
Гдје се наша младост слила,
Ту је наша српска нада.

Овај колеџ процветаће
За садашње нараштаје,
За будућност он остаће,
Ту је много српске раје.

Потомци се наши слажу,
Све што знају и умију,
Циелом свијету да прикажу
Да смо увијек уз Србију.

На колеџу српске школе
Свештеници и владике,
Састали се, Бога моле;
Мили Боже, дивне слике!

Пред народом и пред Богом
Све су часно посветили;
Ми смо Боже увијек с тобом,
Ма гдје расли, ма гдје били.

Сад се право српство види
Разасуто широм свијета;
Свог се рода не застиди,
Помози да даље цвјета.
Помози нам драги Боже
Да се сложи српство цијело,
Да градимо шта се може,
Нек све дође на видјело.

НАДА АДАМОВИЋ, Кикинда

ТЕБИ ЗА СРЕЋУ

Ја лопов никад нисам била.
Од Сунца, ипак, украшћу сјај.
Њиме ћу таму да одагнам,
њиме ћу вратити процвали мај.

Сребрни месечев украшћу плашт,
и од године све ведре дане,
и мирис цвећа, и цвркун птица.
Молићу зору да брже сване.

И још ћу са неба звезде красти,
бацати их на Србију крадом.
Нека падају, нека засветле,
нек' затрепере снагом и надом.

Из твога ока украшћу тугу
радосне снове да можеш снити.
За срећу твоју ја ћу да крадем,
А, ипак, лопов нећу бити.

НИКОЛА ВАСИЋ *Тополовачки*, Кикинда

БЕЗМЕРНИ ДОКАЗ

Нађосмо се
оковани клизиштем
временског таласа.
Угашена буктиња нам путоказ.
Твоје узлазно...
Моје силазно...
Заустављена реч на уснама.
Трагови твоји
по мени ненађени.

То што видиш - то нисам ја.
Ја небом кроз црне рупе путијем.
Постељина ми свемирска тишина.

Ти живиш
у мору звезданих остварења
и не признајеш олују.
Замахом крилним удишеш
бесплатан ваздух
и ходаш по води
незаситим раздражјем младости.

У оку ти трепери мој глас.
То што видим - то си ти.

Ал', хвала ти
за враћени минут изгубљене среће.

ОЛГА ГРАЧКО, Нови Сад

ЛАЖНО ОГЛЕДАЛО

Огледало враћа слику
Испитујеш свој лик
Брзином звезде падалице
Прохујале године
То, више ниси "Ти"
Око усана боре накривљене
Очи без сјаја, замагљене,
Руке смежуране, тело повијено
Ситни кораци успорени
У равним ципелама.
Сузе сјајне у очима
Не верујеш, то истина није
Огледало је лажно!
Дамари срца бију
Још увек си вољена,
И старост може бити лепа!

ВОДЕНИ БЕСКРАЈ

Жуто-млечни месец уста накривио
Окружен звездама сасвим се стањео
Хтео је да сија, али снаге нема
У даљини злосутно загрми и сева
Облаци надолазе тама ко завеса
Киша се спустила без престанка пљушти
Данића и ноћима

Набујале реке из корита беже
Дивљају и плаве баште и ливаде
Сунце борбу води с облацима, ветром
Ноћ је утихнула
Под небеским сводом просуле се звезде
Пун месец измили раскошном лепотом
Сребрним зрацима осветљава шуме
Брда и долине скривене путелке
Језера и реке морска плаветнила
Разлију се зраци као дијаманти
Месец се љуљушка
У воденом безкрају!

ПОЉУБАЦ ДО ВЕЧНОСТИ

Очима је прати
Покретима дозива
Као жедан воду
На усне привија
Страсно је загрли
Усне јој пољуби
Љуби љуби љуби
Тако до вечности!

НЕЗАБОРАВНЕ СУЗЕ

Била је љубав
До неба и више
Два млада срца
За трен се заљубише
Време одмицало
Уље се од ватре
Сасвим одвојило
Бљеснуо је гром
Снажно загрмило
Небо се отворило
Љубав измилила
У блато је сатре
Пљусак из облака
Мисли одлуташе
Толико љубави
Надања и патње
Да се љубав спасе
Све је избледало
У срцу горчина
Дубоко у души
Сузе проливане
Вечно закључане
Незаборављене!

РАДЕ ПАНТЕЛИЋ, Београд

ГОРЧИНА ЖИВОТА

Горчине живота, препуна је чаша.
Прелива се тако, па и заудара.
Као полен горка, није лек за душу.
Само рану живота, још једну отвара.

Не знам што ме прати, та чаша горчине.
Што ми само наноси, нове неке ране.
Што се пелен горчина, у мелем не створи.
Да једном доживим, неке срећне дане.

Мучи ме судбина, а душа ми пати.
Свака моја суза, постала је пелен.
Нада је остала, ал како да волим.
Кад је моје срце, као камен кремен.

ЛИСТИЋ ДЕТЕЛИНЕ

У башти крај стазе, онако по страни.
Трава је порасла, од росе се блиста.
Оком поглед бацих, и одмах пронађох.
Један листић детелине, са чет`ри листа.

Нека ми топлина, око срца крену.
Морам га убрати, миловат` по коси.
Па пожелим себи, многе лепе жеље.
Кажу да ту срећу, овај лист доноси.

Ставићу тај листић у књигу Алгебре.
Нек се испресује, и ту нек остане.
Лакше ћу учити, мономе, бинOME.
Да ми та алгебра, у срцу остане.

Тајну сам открио, другарици Мири.
Да у својој књизи, чувам једну тајну.
Детелину пресовану, са четири листа.
И да имам своју, амајлију бајну.

Мира ми затражи, да бих јој га дао.
Умиљатим лицем, слатко ме погледа.
Узе детелину, да њој срећу носи.
Ал` је прво и она, милова по коси.

Да узврати поклон, Мира се спремала.
Шестар ил` гумицу, не може ми дати.
Ал` ће сада од Мира, и те детелине.
Сваког дана по један, пољубац имати.

Код Ђуре Јакшића

Код Мике Антића

РАДОЈКА КУВИЗИЋ, Нови Сад

МИКИ АНТИЋУ ИЗ ГАРАВОГ СОКАКА

Јао, мој паоре, чоане, деране
Грмљавино са све четир` стране
Кад запеваш рацки, маџарски
Лички, тотски, влашки
Онако нашки
Онако лепо-лудо
Онако плаво и шашаво!
Јао, мој нађбећару
Кавгацијо и бунцијо
Јао, моја главо
Јао, моје пргаво
Јао, моје шашаво
Дигнеш главу
Па подигнеш небо
Кад намигнеш
И мртве подигнеш
Кренеш Гредом
Онда шором-средом
Кренеш мраком
Гаравим Сокаком
Кораци ти од три фата
Од Ритића до Дебелог Ата
Певаш, псујеш и лумпујеш
Носиш сунца у зеници
Грумен земље у песници
А у души небо плаво
И око гараво

Бардак вина из Мокрина
Певаш, волиш, псујеш
А паора у небеса кујеш
Врашки си се „са сунцем чикао
И у пољу на небо рикао“.

РУЖЕНА КРАЋИЦА, Падина

ЕХО ДУШЕ

Појављује се из дубина фрустрирана
Остаје на њој паучинаста рана
Да ли се душа добија са првим дахом
Или са усисаним мајчиним млеком

Ерупција сећања успаваног вулкана
То ехо је неког минулог дана
Кад душа је у спокоју чекала
Кад ће да се помоли лик анђела

Између земље и неба нечија душа лута
У безтежинском стању плута
Сконцентрисана на лов у правом трену
Ослушкује тихи ехо издисаја - промену

Клонуло тело више не хаје за компромисе
Ослушкује сигнале сопствене душе
Своју ролу одиграло је с фанатизмом
И научило да живи само са собом

САБАХ АЛ-ЗУБЕИДИ, Београд

СРЦЕ СА ТОБОМ

Љубави срца мога
На травњаку спавај - његовом
И не плаши се.
Дођи
Ново доба ловићемо
И снове наше - учићемо
Време да задржи.
Дођи
Прстен љубави
У руку ставићу ти
Слушај и слушај
Буку жудње у срцу мом
Са тобом оно - сада је
Да ли си и ти
Заиста са мном?

СИЛНА ПЕСМА

Дан долази са очима твојим
...А ноћ кад одеш.
Ветар и ја
Играмо се по твојој коси
Мора љубави - плимим
У којима грцам.

Уљуљкан к'о дете
млеко задојен
Уснама ти шапућем
Да још увек
Силно те волим.

САНДРА ГРГУРЕВИЋ, Нови Сад

МАША И ЈА
(одломак)

Била је среда. Пријатно пролећно поподне. На небу није било облака, само сунце које се купало у смарагдној води бокакторског залива.

Ја сам седео на врху Сан Ђованија, уосталом као и увек када се нешто дешавало у мом животу. Испод мене се пружао предиван поглед на тајанствени, дивни град који сам обожавао. Само, овог пута тај поглед је био замагљен сузама које су се сливале низ моје лице и пекле ме. Опет сам морао да пређем шесто километара да бих се уверио у оно што упорно поричем себи. По ко зна који пут сам морао да се вратим тамо одакле сам потекао да би схватио да ту више не припадам. Да дом није тамо где је био, породица није оно што је била, а и село се временом променило. Враћам филм изнова и изнова, корак по корак. Преиспитујем по ко зна који пут свој живот и размишљам где грешим. У глави вртим албум детињства. Провуче се ту по нека слика и тинејџерских дана али свака је иста. Пуна топлине, боја и радости. Као мали сам баш волео да се сликам. У кући нисмо имали фото апарат, па сам користио гужву када одем код комшије Пере или би он дошао код нас. Пера је био фотограф и правио јединствене слике. Још увек у новчанику имам породичну слику, једину на којој смо сво четворо заједно. Не сећам се колико сам имао година, можда пет или шест, сећам се само да је била зима и крсна слава Свети Никола, када је између осталих, у госте дошао и фотограф Пера. Толико је

инсистирао да направи породичну фотографију да отац више није имао куд. Попаковао нас је на кревет, најлепши комад намештаја који смо имали и сликао. Боже, како смо само били смешни. Мама сељанка, озбиљна, у неком жутом џемперу, браон сукњи до испод колена, кратким белим чарапама и кућним папучама. Отац насмејан, са неколико зуба мање, погледа замагљеног од алкохола, штрикани вунени џемпер, ни данас не знам која је ово боја, да ли зелена, браон, нешто између. И као шлаг на тарту нас двојица. Ја и две године старији брат, у истим шареним вуненим џемперима, неким црним панталонама које смо чували само за свечане прилике и наравно, дебеле вунене чарапе на ногама. Сваки детаљ те слике знам напамет. Последњих година толико гледам у њу, проверавам да ли је у новчанику и страхујем да је не изгубим. Чувам је као благо јер је то једино богатство које сам наследио од родитеља.

Једина ствар која ме подсећа на детињство, на време када сам имао породицу. И једина ствар која ме растужује и свакодневно шапуће колико сам сâам и немоћан.

Од мисли које су летеле по глави, суза које су се мешале са осмехом, бола који ми изједа душу, од мајчиног гласа који се као ехо понављао, нисам ни приметио да је увелико пао мрак. *Јутро је паметније од вечери* – помислих и полако се спустих у град.

СЛАЂАНА АЛЕКСИЋ, Земун

ОСМЕХ И ТУГА

Немаш ти само месец у очима,
очи су твоје и извори смеха,
које невешто скриваш у рекама туге,
за себе и за друге.

Тугу за друге које радује туђа туга,
за продане душе што се поштењу чуде,
и за оне друге, гладне ал` поносне људе.

Тугу за болесне што ћутећи пате,
бојећи болом последњу муку и сате
због нарушеног здравља,
које ничим не могу да врате.

Тугу за изгубљене животе младе,
у ратовима које нису хтели ни разумели,
за нерођену њихову децу, будућност нашу
што на бојном пољу остаде.

Али и за дете које није имало најдражу мрвицу среће,
оба родитеља на животном путу да га прате.
и за оно што га из незнаног му разлога, ни мама ни тата
неће,
па са надом да ће неко ипак доћи, у чекању троши
безбројне сате.

Тугу што духовна вредност је на маргини,
и парама нови талас хоће све да нас опчини,

(и у складу са тим) за назови љубави што материјално
траже,
и за оне што, исто то, само нуде,
не схватајући замке упорно своје заблуде снаже.

Осмехом лечиш те дубоке туге, осмехом који дајеш и
примаш.
Осмехом за свако дете које се роди,
за љубав што сложну породицу води,
за таленте младе и визионаре, за све марљиве, успешне
људе.

Осмехом за чисту реку,
за птицу у лету,
за шуму здрављем што дише,
и бољу будућност кисеоником пише.

Осмехом за свако добро дело што људе спаја,
и тугом због оног које их раздваја.

НИЈЕ ОВО ПЕСМА О ЉУБАВИ

Није ово песма о томе шта је могло, а шта се збило,
ни о томе није да ли је међу нама другарство
или још неко чудо веће било,
да ли су нас спојиле исте мисли драге,
или је то ипак било неке добре виле лагано крило.

Песма је ова о врелу које истом снагом ноћас ври и пени,
кад мисао нежна и месец снени
у загрљај успомена врате мени чежњу снажну,
па обузме ме трепет као у оно прво вече,
кад су се наши уздрхтали погледи срели
у тајанственој поноћној сени.

Не певам песму љубави, она сама љубављу дише,
док сећање шапуће да никад те видети нећу више.

СНЕЖАНА ЈАЊИЋ, Лесковац

РАЗВИГОР

Он трепти... Трепери...
Разгрће ми осећања-
дубока, сетна
топла и мека душа

Он се игра... Поиграва...
Кроз устрептали осмех
низ изборане руке
топле и меке као душа

Он дрхти... Подрхтава...
Осветљава сенке у мом оку
кроти ми немирне мисли
жедне прошлости

Он је моја чврста рука
чувар мојих снова
човек мог живота-
мој нежни развигор-
ехо моје душе

ПУТОВАЊЕ КРОЗ ДУШУ

Лебди ти поглед
сетан, дубок, јасан
Докле допире- питам се.
Руке ти опружене на крилу
вртиш прсте, ломиш их
А небо се буди из сна
лепрша лишће у твој оку
а пуне гране промичу крај пута
Боже... Боже...
Тек сада знам-
Волим те
тако малог а тако великог
да не можеш изаћи
из мог срца и душе

Окрећем главу
твој поглед ме милује
прихвата и поздравља
овакву каква јесам-
цангризаву, досадну, тврдоглаву
али за тебе једину

Поздрављамо се
на путу до сутра
погледима који извиру
из наших душа

ЖИВОТ

Низ дугине боје
клизе кишне капи
у водопад живота.

Ниске непребола
извајале стрме степенице
на челу живота.

Сенке сањају
ликове урезане у камену
располућеног живота.

Руши се поглед
јечи и с' треском пада
у празан живот.

Мисли се откачиле
пролазе кроз песак
кроз промашен живот

Камен на камену
суза у шаџи семена
живот клија и даље.

СНЕЖАНА МИЛИЋ, Сомбор

БИЦИКЛ ВЕЉЕ СУБОТИЋА

Лепа је Сомбор варош. Мирна, равничарски питома. Над главама трепере бођоши, к’о млади/стари момци пред погледом младих девојака. А липа мирише, к’о и сваке године, с’ краја јуна месеца. Кафане оживеле, к’о да нису ратне године. И то оне, најгоре. Друштво у кафани пије па приповеда како је у Сомбору некад било.

За столом, крај пломбираног бођоша (где је најбољи фијакерист на свету, Јагра, вез’о свог Риђана), Веља Суботић, сомборски песник и глумац, забавља друштво гласом обожаваног Маршала с’ лулом. Онога, у ког су се сви одреда клели деценијама. Сада му се смеју, а кроз смех врца туга и страх.

Оде Маршал на други свет. Остави шест кћери удавача и две поћерке, да се сналазе како знају и умеју. Једна по једна, да не закасне, да је друга не претекне, зграби своје. Мислим, оно што су хтеле да је њено. Поче отимачина. Прва се склони под скуте старе даме. Ова је пригрли. Друга заигра шах са истом. Избацише нежељене фигуре. Трећа, ех трећа, миљеница, окрвави руке...и... не бих ја више о њима.

Знамо сви, враг однео шалу. Стигла демократија, чувај шта имаш. Оно што ти претекло. Власник си само онога у глави и души, а ни то не тврди да је твоје. И за шта и коме, може послужити.

- Украли ми бицикл мангупи, и то закључаног! Бензина нема, а пешке не могу. Где ће им образ?- проговори стари Сомборац, те седе за сто.

Не зна сироти човек да је крађа, ал' да те не ухвате, постала витешка особина. Када се кућа осипа и имање дели све је и свачије и ничије. А образ, сећа ли се неко шта то би? Остао на међи.

- Зато су и украли што си закључав'о! Мој је у подруму, а подрум вазда откључан, - рече Веља, држећи се онога да је најсигурнија она кућа коју не закључаваш.

Рече и заборави.

Јутро је. Уђе у подрум, бицикл нестало.

У кафани исто друштво. Веселије него јуче. Сазнали. Убеђују га да иде у полицију. Да се полиција тиме бави, требало би ново одељење отворити.

Веља, уместо у полицију, оде низ главни сокак, па у „Сомборске новине“ да преда оглас:

„Молим онога, који ми узео бицикл, да дође по пумпу, подрум је откључан.“ објавише.

Мило оном од јуче, што и Веља оста без бицикла. Ништа људе не зближи к'о заједничка невоља.

- Ти то озбиљно поручи?

- Озбиљно, него шта. Шта ће му бицикл без пумпе?

- Сви ти се у вароши смеју због огласа. Мислиш га ухватити на делу?

- Не, што бих га хватао?!

Сутрадан, улази у подрум, кад тамо, стварно, нема пумпе.

Али, бицикл је ту. Њега је вратио!

У кафани весеље. Узбуђење. Вељин бицикл постаде тема дана, а и наредних недеља. Нико не зна ко је то урадио.

Сазнало се, као што се све сазна, да је бицикл, из чистог штоса, узео, па вратио, Џокеј. Некад угледни Сомборац, потом клошар по свом опредељењу. Многи би да живе к'о Џокеј, ал' немају храбрости.

Ето, ако нешто спаси овај народ, то је дух који надживи најгора времена.

Шта би од пумпе, не запамтих.

Ја сам, и даље, у дилеми, да ли кућу треба закључавати или не.

СНЕЖАНА ТОМИН, Кикинда

СЛИКЕ У ПЕСКУ

Цртала сам те годинама,
још као девојчица,
у песку,
у облаку
у сваку свеску твој лик сам уградила.
Када бих нешто сасвим шашаво урадила,
тебе сам се стидела.
У огледалу свом
лик твој сам видела.
У капима росе те замишљала,
име ти смишљала,
да буде најлепше,
а необично.
Био си прва љубав,
права
па, логично.
Сада не знам шта то ниче из оне праве
или се прве лако забораве,
нејасно скроз.
Док сам твом лику додавала боје
прошао је воз.
Нема те више у песку и облаку,
негде изгубих свеску.
Али,
још увек си нешто право,
прво,
необично и сасвим моје.

ТАТЈАНА ПЕТРОВИЋ, Нови Сад

ПРОВЕТРАВАЊЕ СРЦА

И ти ћеш, драго дете,
за ова слова, једном, запети...
И нешто ће ти у грлу, као давни залогај,
одједном склизнути низ сећање.
Осетићеш да те моја љубав благосиља
кроз поглед замрзнут у стиху.

Не упознамо се...
Време је угасило сијалицу,
али на згаришту моје приче још тиња жар
са кога полећу нове звезде.
Измислила сам ову игру
као непристајање на мимоилажење.

Зажмури на трен...
Осетиш ли како шуме мора у твојој коси?
То те ја, чаролијом речи, милујем.
Образи ти румени, од пољупца моје душе.
Кроз груди ти, лаганим поветарцем миља,
коморе срца проветравам.

Удахни дубоко...
Реци да ти се чини да нисам ни отишла,
јер је један део мене заувек
залутао у твоје вене.
Знаћеш да сам ту, ако разумеш
потрес своје душе док ово читаш.

Замисли немогуће...

Да те држим за руку сад,
грејем ти прсте, недодиром их целивам.
Чувам те у крилу, твоје сам уточиште.
Неколико живота је између нас,
а све смо их преварили...

Отвори очи...

Иди сада, путевима који те воде...
Кад пожелиш да ме осетиш,

наврати у ову улицу од слова.
Ту ћемо се увек сретати
у нашој игри против времена.

И запамти...

ако ништа не разумеш, и не верујеш,
то не значи да ме нема, и да нема ко
да лебди над твојим сновима.
Насмеј се, склопи књигу и реци:
нека је моја шашава баба писала стихове.

ДУГУЈЕМ ТИ

Теби дугујем зрак сунца,
златни поруб облачног неба,
чамац насред пустиње
и локвањ на песку, крај њега.

Дугујем ти цвркут птица
кад боли тишина безнађа
и мкомпас, кад сред пучине
изгуби се животна лађа.

Дугујем ти месеца загрљај
кад снови почну да зебу,
и све звезде што падоше
баш на мој поглед ка небу.

И то што имам са ким,
ко са собом, да лудујем,
и што говориш да ништа ти не дугујем...
Ето... и то ти дугујем.

Организована посета учесника Колоније музеју "Војводине"

Дружење песника у Дому Војске

САДРЖАЈ:

Предговор.....	5
АЛЕКСАНДАР НЕДОВИЋ.....	8
АНИТА ПРШИЋ.....	11
БОЖИДАР БАЧКУЉИН.....	12
БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ.....	13
БРАНКА ЗЕНГ.....	14
БРАНКО МАРАВИЋ.....	15
БУДИМИР ФРКА.....	17
ВЛАДИСАВ АРСЕНОВИЋ.....	18
ДРАГАН АНДРИЋ.....	22
ДРАГОЉУБ СТАНКОВИЋ.....	24
ЖАРКО МАРКОВИЋ.....	26
ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ.....	27
ИГОР СТАНКОВИЋ.....	28
ЛЕПОСАВА УВАЛИН.....	29
др ЉИЉАНА ФИЈАТ.....	30
ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ.....	31
МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ.....	34
МИЛЕНКО КАЛАЦУН.....	38
МИЛЕНКО МИЛОШЕВИЋ.....	42
МИЛОШ Б. ИВЕТИЋ.....	43
МИРЈАНА ЂАПО.....	45
МИРЈАНА КРЧМАР.....	48
МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ.....	49
МИРКО ШУКАРА.....	51
НАДА АДАМОВИЋ.....	55
НИКОЛА ВАСИЋ.....	56
ОЛГА ГРАЧКО.....	57
РАДЕ ПАНТЕЛИЋ.....	60
РАДОЈКА КУВИЗИЋ.....	63

РУЖЕНА КРАЋИЦА.....	65
САБАХ АЛ-ЗУБЕИДИ.....	66
САНДРА ГРГУРЕВИЋ.....	68
СЛАЂАНА АЛЕКСИЋ.....	70
СНЕЖАНА ЈАЊИЋ.....	73
СНЕЖАНА МИЛИЋ.....	76
СНЕЖАНА ТОМИН.....	79
ТАТЈАНА ПЕТРОВИЋ.....	80
Садржај.....	84

Издавање зборника помогли су:

Интернационална Полицијска Асоцијација
Регија Нови Сад

Омладинска задруга Маглић

Вера Александрић, Аустралија

Сабах Ал-Зубеиди, Београд

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14 (082.2)

821.163.41-32 (082.2)

ЕХО ДУШЕ : зборник радова VI уметничке колоније „Панонски бисери“ . - Нови Сад : Савез књижевника у отаџбини и расејању, 2012 (Земун : Горапрес) . – 88 стр. : илустр. ; 21 cm

Стр. 5 – 7 : Предговор / Милош Б. Иветић . - Тираж 200.

ISBN 978-86-7970-100-8

1. Иветић, Милош Б. (аутор додатног текста)

COBISS.SR - ID 273427207